

თბილისის საქალაქო სასამართლო

გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი

საქართველოს სახელით

13 ივნისი, 2019 წელი

თბილისი

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის
კოლეგია

მოსამართლე - ლელა ნოზაძე,

სხდომის მდივანი - ნათია რობაქიძე,

ბრალდების მხარე:

პროკურორი - ლ-----,

დაცვის მხარე:

ბრალდებული - დ-----, დაბადებული 1-----

-----, პ/ნ 0-----, საქართველოს მოქალაქე, რეგისტრირებული ქ-----

----- და ფაქტობრივად მცხოვრები: ქ-----

-----ში,

ადვოკატი - ნ-----,

კვალიფიკაცია: საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე
მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი (სამი ეპიზოდი) და ამავე
კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილი,

სხდომის სახე - ღია,

აღწერილობით-სამოტივაციო ნაწილი:

სასამართლომ დადგენილად ცნო, რომ 2017 წლიდან 2018 წლამდე
პერიოდში დ----- ზ-----ი მასთან არარეგისტრირებულ

ქორწინებაში მყოფ მეუღლესთან გ-----ა ჩ-----ესთან და შვილთან ქ----
ზ-----თან ერთად ცხოვრობდა ქ-----ში
მდებარე საცხოვრებელ სახლში, ხოლო 2018 წლიდან 2019 წლის 30
მარტის ჩათვლით პერიოდში, ქ-----ში
მდებარე საცხოვრებელ სახლში. 2017 წლის დასაწყისიდან 2019 წლის
მარტის მონაკვეთში, მათ საცხოვრებელ სახლში, ალკოჰოლური
თრობის ქვეშ მყოფი დ-----ზ-----ი, ეჭვიანობის ნიადაგზე
წარმოქმნილი ურთიერთშელაპარაკებისას, მისივე არასრულწლოვანი
შვილის, ქ----ზ-----ის თანდასწრებით, სისტემატურად,
სიტყვიერად შეურაცხყოფდა, მასთან არარეგისტრირებულ
ქორწინებაში მყოფ მეუღლეს გ-----ი ჩ-----ეს, რის შედეგად
დაზარალებული განიცდიდა ფსიქიკურ ტანჯვას.

2017 წლის 06 ოქტომბერს, ქ-----ში მდებარე
საცხოვრებელ სახლში ალკოჰოლური თრობის ქვეშ მყოფმა დ-----ზ-----
მა, ეჭვიანობის ნიადაგზე წარმოქმნილი
ურთიერთშელაპარაკებისას, ფიზიკური შეურაცხყოფა მიაყენა მასთან
არარეგისტრირებულ ქორწინებაში მყოფ მეუღლეს გ-----ი ჩ-----ეს.
კერძოდ, მუშტი ჩაარტყა თავის არეში, რის შედეგად დაზარალებულმა
განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

2019 წლის 23 მარტს, ღამის საათებში, ქ-----
ში მდებარე საცხოვრებელ სახლში ალკოჰოლური თრობის ქვეშ
მყოფმა დ-----ზ-----მა, ეჭვიანობის ნიადაგზე წარმოქმნილი
ურთიერთშელაპარაკებისას, მისივე არასრულწლოვანი შვილის, ქ----
ზ-----ის თანდასწრებით, ფიზიკური შეურაცხყოფა მიაყენა
მასთან არარეგისტრირებულ ქორწინებაში მყოფ მეუღლეს გ-----ი ჩ-----
ეს. კერძოდ, მუშტი ჩაარტყა ზურგის არეში, რის შედეგად
დაზარალებულმა განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

2019 წლის 30 მარტს, დაახლოებით 22:30 საათზე, ქ-----
ში მდებარე საცხოვრებელ სახლში, ალკოჰოლური თრობის
ქვეშ მყოფმა დ-----ზ-----მა, ეჭვიანობის ნიადაგზე წარმოქმნილი
ურთიერთშელაპარაკებისას, მისივე არასრულწლოვანი შვილის, ქ----

ზ-----ის თანდასწრებით, ფიზიკური შეურაცხყოფა მიაყენა მასთან არარეგისტრირებულ ქორწინებაში მყოფ მეუღლეს გ-----ი ჩ-----ეს. კერძოდ, მუშტი ჩაარტყა მარჯვენა ყურის არეში, რის შედეგად დაზარალებულმა განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

საქმის არსებითი განხილვის სხდომაზე მხარეებმა საქმეზე წარდგენილი მტკიცებულებები გახადეს უდავოდ, რაც სასამართლოს მიერ მიღებული იქნა გამოკვლევის გარეშე.

საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 73-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, გამოკვლევის გარეშე მტკიცებულებად მიიღება ნებისმიერი სხვა გარემოება და ფაქტი, რომელზეც მხარეები შეთანხმდებიან.

სტრასბურგის სასამართლო მიიჩნევს, რომ ზოგიერთ საპროცესო უფლებაზე უარის თქმა არ შეიძლება ჩაითვალოს კონვენციის მე-6 მუხლის დარღვევად. სასამართლო შენიშნავს, რომ უფლებაზე უარის თქმა, კონვენციის მიზნებიდან გამომდინარე ეფექტიანი რომ იყოს, აუცილებელია განხორციელდეს აშკარა ფორმით და ასევე, უზრუნველყოფილი იყოს მინიმალური დაცვის გარანტიები. ამასთან დამატებით უფლებებზე უარის თქმა არ უნდა ეწინააღმდეგებოდეს საჯარო ინტერესს.

მტკიცებულების შეფასების თავისუფლების პრინციპიდან გამომდინარე, რომლის თანახმად, არც ერთ მტკიცებულებას არ გააჩნია წინასწარ დადგენილი ძალა, ბრალდებულის აღიარება შეიძლება შემაჯამებელ გადაწყვეტილებას დაედოს საფუძვლად მხოლოდ იმ შემთხვევაში, როდესაც ის დასტურდება საქმეზე შეკრებილი მტკიცებულებების ერთობლიობით, რაც საკმარისია გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტის დაკმაყოფილებისათვის. საკმარისად მიიჩნევა მხოლოდ ისეთი მტკიცებულებების ერთობლიობა, რომელთა პირველწყაროს წარმოადგენს არა მხოლოდ ბრალდებულის აღიარება, არამედ ბრალდებულის ჩვენებისაგან დამოუკიდებელი სხვა მტკიცებულებითი ინფორმაციის წყაროები.

დ----- ზ-----მა სასამართლო სხდომაზე თავი სრულად ცნო დამნაშავედ წარდგენილ ბრალდებაში, აღიარა და მოინანია ჩადენილი დანაშაული და დაეთანხმა მხარეთა მიერ უდავოდ გამხდარი მტკიცებულებებით დადგენილ ფაქტებს.

სასამართლო თვლის, რომ ბრალდებულის აღიარება წარდგენილ ბრალდებაზე სრულად თავსებადია გ-----ი ჩ-----ის, ქ---- ზ-----ის, ლ-----ის, ე----- ჯ----- და ზ----- ე----- გამოკითხვის ოქმებით, ბრალდებულის დაკავების ოქმით, შემაკავებელი ორდერით, დათვალიერების ოქმით და სსიპ სასწრაფო სამედიცინო დახმარების ცენტრის პაციენტის სამედიცინო ბარათით და დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებთან, რომელთა ერთობლიობა გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ადასტურებს, რომ დ----- ზ-----მა ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ სხვა წევრის მიმართ სისტემატური შეურაცხყოფა, რამაც გამოიწვია ტანჯვა, ჩადენილი არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ, დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით; მანვე ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით; მანვე ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ, დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (ორი ეპიზოდი).

სასჯელის გამოყენების დასაბუთება:

სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსკ-ის 259-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, სასამართლოს განაჩენი უნდა იყოს

სამართლიანი. ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, „სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს“. სასჯელის სამართლიანობის პრინციპს განამტკიცებს ასევე სსკ-ის 53-ე მუხლის 1-ლი ნაწილიც, რომელიც სასამართლოს ავალდებულებს დამნაშავეს დაუნიშნოს სამართლიანი სასჯელი და პროორიტეტს ანიჭებს ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელის გამოყენებას, გარდა იმ შემთხვევისა, როდესაც იგი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნებს.

ამასთან, სასჯელის დანიშვნის დროს საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გათვალისწინებულ უნდა იქნეს ბრალდებულის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი და დამამძიმებელი გარემოებები, კერძოდ, დანაშაულის ჩადენის მოტივი და მიზანი, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათი და ზომა, ქმედების განხორციელების სახე, ხერხი და მართლსაწინააღმდეგო შედეგი, დამნაშავის წარსული ცხოვრება, პირადი და ეკონომიკური პირობები, ყოფაქცევა ქმედების შემდეგ.

სასამართლო განმარტავს, რომ სასჯელის სამართლიანობა სასამართლომ უნდა შეაფასოს ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის ინდივიდუალიზაციის პრინციპის გათვალისწინებით. თითოეული ჩადენილი ქმედება და მისი ჩამდენი პირი თავისი ინდივიდუალობით გამოირჩევა, შესაბამისად, სწორედ ამ გარემოების გათვალისწინებით ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში დანიშნული სასჯელი უნდა იყოს მკაცრად პერსონალური, თანაზომიერი და პროპორციული მსჯავრდებულის პიროვნებასა და ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმესთან.

დ----- ზ-----ის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებაა ის, რომ აღიარა და მოინანია ჩადენილი დანაშაული, დაზარალებულს მის მიმართ პრეტენზია არ გააჩნია და ითხოვა კანონით გათვალისწინებული შეღავათების გამოყენება; დ----- ზ-----ს

პასუხისმგებლობას უმძიმებს მის მიმართ გამოცემული შემაკავებელი ორდერი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 73-ე, 81-ე 258-ე-260-ე, 268-ე-269-ე, 271-ე-274-ე, 277-ე-279-ე, 292-293-ე მუხლებით,

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

დ----- ზ-----ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (3 ეპიზოდი), ამავე კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით და სასჯელის სახედ დაენიშნოს:

საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2019 წლის 30 მარტის ეპიზოდი) - თავისუფლების აღკვეთა 2(ორი) წლის ვადით, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის საფუძველზე, თავისუფლების აღკვეთა 1(ერთი) წლის ვადით განესაზღვროს პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით, ხოლო თავისუფლების აღკვეთა 1(ერთი) წლის ვადით საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩაეთვალოს პირობით მსჯავრად;

საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2019 წლის 23 მარტის ეპიზოდი) - საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 300 (სამასი) საათის ვადით;

საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2017-2019 წლამდე პერიოდის ეპიზოდი) - საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 250(ორას ორმოცდაათი) საათის ვადით;

საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით - საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 100 (ასი) საათის ვადით;

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3

ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქოს ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და საბოლოოდ, დ-----ზ-----ს სასჯელის სახედ დაენიშნოს თავისუფლების აღკვეთა 2(ორი) წლის ვადით, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის საფუძველზე, თავისუფლების აღკვეთა 1(ერთი) წლის ვადით განესაზღვროს პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით, ხოლო თავისუფლების აღკვეთა 1(ერთი) წლის ვადით საქართველოს სსკ-ის 63-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩათვალოს პირობით მსჯავრად და გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდეს 1 (ერთი) წელი;

დ-----ზ-----ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან - 2019 წლის 31 მარტიდან;

გაუქმდეს დ-----ზ-----ის მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება - პატიმრობა;

მსჯავრდებულის ყოფაქცევაზე კონტროლი განახორციელოს საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს სსიპ - არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ეროვნულმა სააგენტომ მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით – კანონმდებლობით დადგენილი წესით. მსჯავრდებულს დაევალოს პრობაციის ეროვნული სააგენტოს გარეშე არ შეიცვალოს საცხოვრებელი ადგილი;

განაჩენი კანონიერ ძალაში შედის გამოცხადებისთანავე. მისი გასაჩივრება შეიძლება 1(ერთი) თვის ვადაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში, თბილისის საქალაქო სასამართლოს მეშვეობით.

მოსამართლე :

/ლელა ნოზაძე/